

[Jens Frandsen.]

Ministeren har nok ret i, at der ved afsætningen af bygninger kan være nogle problemer for en registreret virksomhed. Det er en af de ting, vi gerne ser på.

Til lovforslaget oplyses, at det ikke medfører krav om mere personale eller øgede udgifter, da udbygningen foreløbig vil finde sted inden for eksisterende rammer. Jeg ved ikke, om der er et forbehold i ordet foreløbig, det tror og håber jeg ikke, men jeg vil da gerne føje til, at de registreredes forbrug eller erhvervslivets forbrug af arbejdskraft skal man ikke tillægge mindre betydning. Det er vitterlig mange, der har meget arbejde med at holde styr på disse mange opkrævninger. Loven skal naturligvis kunne administreres forsvarligt. Det erkender vi helt og fuldt, og det vil vi være med til at sikre, det manglede vel bare.

Vi har også set enkelte horrible unddragelser. Jeg tror, man kan opbygge et væsen, som man vil, alligevel vil der altid desværre være enkelte, der kan unddrage sig en kort tid, hvorefter de forhåbentlig bliver opdaget. Jeg tror desværre ikke, vi kan undgå det, men vi skal ikke glemme, at næsten 100 pct. opfylder de krav, der stilles, så godt som de magter, og ikke mindst dem skylder vi vel at ramme undvigerne.

Jeg slutter altså med at sige, at en del af lovforslaget er vi velvilligt indstillet over for, andre ting har jeg haft nogle kritiske bemærkninger til, og enkelte ting har jeg været direkte imod at få gennemført.

Udvalgsarbejdet vil vise det endelige resultat, og venstre er klar til at deltage positivt i dette udvalgsarbejde.

Jens Foged: Lad mig med det samme sige, at de bemærkninger, jeg kommer med vedrørende kontrolloven, indebærer overhovedet ingen unddragelse fra at ville være med til at lave den bedst mulige kontrollov. Der er fra venstres side bred enighed om, at enhver form for skattesnyderi skal, så vidt det er gørligt, undgås.

Reglerne, som den første del af lovforslaget omfatter, kan vi tiltræde, idet vi dog samtidig beder om, at de bliver kulegravet i skatteudvalget. Der er vel ikke mange ting deri, som vi ikke finder er fuldkommen korrekte, men lidt finkæmning kunne måske være rigtig.

Når ministeren ønsker ret til indkaldelse af regnskaber, synes vi, det er ganske i sin orden. Det samme gælder ret til i pengeinstitutterne at få navngivne personers konti oplyst og ret til at se regnskab for repræsentationsudgifterne. Vi finder også, at repræsentationsudgifterne somme tider ikke alene er blevet brugt, men hist og her også er blevet misbrugt, og det må være rimeligt, at vi ser på det, så vi kan få regler, hvorefter der virkelig kan føres en rimelig kontrol, så denne konto kun vedrører det, der virkelig vedrører forretningen. Der foreslås også indført hjemmel til at bestemme regnskabsførelsen. Vi går ud fra, at de embedsmænd, der har med de ting at gøre, er klar over, at den måde, hvorpå regnskabsførelse skal finde sted, skal være overkommelig for erhvervslivet. Man må ikke pålægge det større byrder, end rimeligt er. De større virksomheder har jo allerede de fornødne midler, men regnskabsførelsen bliver vanskeligere, jo længere man kommer ned i virksomhedsstørrelse. Jeg beder derfor om, at man ikke udarbejder bestemmelser af et sådant omfang, at de mindste erhvervsdrivende får vanskeligt ved at gennemføre dem.

Der har jo ved momsregnskaberne gennemførelse været vanskeligheder tidligere. Vi håber, at det snart er kørt ind, og at vanskelighederne derfor er ved at være overvundet. Vi kan altså tiltræde, at man tager fat på disse ting. Vi har intet imod, at der er en vis koordinering mellem toldvæsenets og skattevæsenets kontrolmuligheder. Vi finder altså i det hele taget, at man bør kunne kontrollere, om der er skattesnyd.

Når det er sagt, må jeg ligesom hr. Thestrup sige, at vi er ikke helt overbevist om, at det, finansministeren her præsterer med hensyn til § 6, er helt korrekt, heller ikke over for skatteyderen og over for den almindelige borger.

Den 7. marts 1967 gav finansministeren, der dengang også hed Grünbaum, et løfte om, hvordan man ville administrere disse paragraffer og den ordlyd, som vi havde meget med at gøre i udvalget, hvori der konkluderedes, at når der er rimelig grund dertil, skulle man kunne få en retskendelse og derefter få lov til at se papirerne, eventuelt med politiets bistand. „Når der er rimelig grund dertil“ gik efter arbejdet i udvalget i marts 1967 på, at der skulle være nogle